

Ռաֆֆի

Կայծեր

1 - ԼԳ, ԼԴ

ԼԳ

ԲՈՂՈՔ ՎԱՆԱԿԱՆ ՍՐԲՈՒԹՅԱՆ ԴԵՄ

Գիշերից բավական անցել էր, երբ դարձանք մեր վրանը: Պատավ Խաթունը անքուն պահապանի նման հսկում էր: Մարգարիտը քնած էր, փոքրիկ Սալբիին սեղմած ունենալով իր գրկում: Քնի մեջ նա մոռացել էր իր քողը, երեսը մնացել էր բաց: Պատավը տեսնելով իմ ներս մտնելը, նրա երեսը ծածկեց: Մարոն սկսեց ծիծաղել, որ ոչ սակավ բարկություն պատճառեց պատավի մեջ:

Դու ոչ ահն ես իմանում, ոչ ամոթը, Մարո, միայն աստված գիտե թե քո վերջն ինչ կլինի... ասաց նա ծանր կերպով:

Մարոն ժպտաց և ոչինչ չպատասխանեց:

Մարոն թեև խոստացավ, թե կաշխատե, որ ճանապարհին Մարգարիտին խոսացնե ինձ հետ, կամ նրան իր երեսը բաց անել կտա ինձ մոտ, բայց հնար չեղավ. Մարգարիտը մնաց ինձ համար միշտ լուռ և վարագուրյալ կուռք:

Առավոտը պետք է լուսացնեի տիրոջ կյուրակեն տոնի մատաղ կտրելու օրը: Ահա այդ պատճառով, կեսգիշերից սկսած, ամեն մի ուխտավորի վրանի առջև, գետնում փորած հնոցի մեջ, վառվում էր կրակ, և նրա վրա դրած կաթսայի մեջ

եփ էր գալիս մատաղի խաշլաման: Շոգին կաթսաների արտաշնչությունից լցրել էր օդը ախորժ-բարեպաշտական հոտով: Մի քանի տեղերում դեռ նոր էին մորթում գոհերը: Վանքի մղդսիները փութաջան եռանդով պտտում էին ուխտավորների բանակի մեջ, կատարելու նրանց պահանջները: Մղդսիներն էին վաճառում մատաղացու ոչխարները և մատուցանում էին ուխտավորներին ինչ որ նրանց պետք էր: Եվ դրանց մեջն էր վանքի սպասավորների օգուտը: Ամեն մի կտրած մատաղի ազդրը մղդսիների սեփականությունն էր, իսկ մորթը պատկանում էր վանքին: Եվ վարդապետների թիվը մղդսիներից պակաս չէր, որոնք հավաքում էին մորթերը:

Պատավ Խաթունը վաղուց գնել էր մեր մատաղացու ոչխարը, մի սպիտակ, անարատ խոյ:

Ի՞նչ եղավ, ուշացավ վարդապետը, ասում էր անդադար պառավը: Չեկավ, որ աղը օրհնե :

Ի՞նչ պետք է օրհնած աղը, հարցրի ես:

Կարծես, հայ քրիստոնյայի տղա չլինի, պատասխանեց պառավը կծու կերպով. այսքանն էլ չէ իմանում, բայց հինգ տարի վարժատուն է գնացել, գիրք է կարդացել...

Մարոն ասաց՝ թե օրհնած աղը նրա համար է, որ ուտացնում են մատաղին նախքան նրան գոհելը:

Վերջապես հայտնվեցավ վարդապետը: Նա այնքան զբաղված էր, որ հագիվ ժամանակ ունեցավ առնել իր ափի մեջ մի քիչ աղի փշրանք, որը մոտեցրուց իր բերանին, անլսելի ձայնով փնթփնթաց նրա վրա մի քանի խոսքեր իհարկե աղոթք պետք է լիներ և ապա տվեց աղը պառավ Խաթունին: Պատավը առեց աղը, վարդապետի աջը համբուրելով, և միևնույն ժամանակ կոխեց նրա ափի մեջ մի բան: Վարդապետը շնորհակալություն հայտնեց, օրհնեց և հեռացավ, ասելով՝ «ընդունելի մատաղ լինի, սուրբ աստվածածնի օրհնությունը ձեզանից անպակաս լինի» և այլն:

Աղն ուտացրինք ոչխարին, խեղճ անասունը այնպես ախորժանորք կերավ, ամեննին շնտածելով, թե այնուհետև որպիսի դառն վիճակ էր սպասում նրան:

Թեև ես երկար թափառեցի ուխտավորների բանակի մեջ, բայց տակավին իմ նպատակին հասած չէի. սալմաստեցիներից ոչ մեկին չտեսա: Վանքի մղղսին հայտնեց՝ թե նրանց քարավանը իջեվանել է բլուրի մյուս կողմում, որովհետև սալմաստեցիք, ուխտավորների վերջինները լինելով, վանքի մոտակայքում տեղ չգտան: Երբ ես տվեցի նրան երկու դուրուշնոցը, նա հանձն առավ տանել ինձ և ցույց տալ նրանց տեղը:

Եվ իրավ, յուրաքանչյուր երկրի ուխտավորների քարավանը իջևանել էր մի առանձին տեղում: Ամբողջ կես ժամ մենք անց էինք կենում այն ընդարձակ և խոուն բանակի միջով, դեռ վերջ չկար: Բայց մղղսի Թորոսը այսպես էր իմ առաջնորդի անունը դեռ գոհ չէր վանքի այն տարվա «հունձքով»՝ նա գտնում էր ուխտավորների թիվը շատ պակաս, անցյալի հետ համեմատելով:

Վատացա՛ն ժամանակները, աղա, ասում էր նա խորին կերպով հոգվոց հանելով: Առաջ լա՛վ էին տարիները. կտեսնեիր, այստեղ սար, ձոր, դաշտ, ասեղ գցելու տեղ չկար, ամենը բռնած կլինեիր ուխտավորներով: Հիմա նրա կեսը, կեսի կեսը չկար էլ ինչո՞վ պետք է ապրես: Տասներկու գլուխ քուֆաթ կա իմ տանը, ամենից պատիկը հինգ տարեկան է: Հաց կուզեն, հալավ կուզեն, ո՞րտեղից բերես: Ինչ էլ որ ուխտավորներից ձեռքդ է գալիս, մեծ բաժինը մեր հայր սուրբերը խլում են. թե չտաս, վանքի գյուղից դուրս կանեն: Ի՞նչ պետք է անես նրանից հետո...

Մի քանի րոպե տխուր լռությունից հետո մղղսին շարունակեց .

Իմ տղերքը իմ բախտից բոլորն էլ մարմնով ողջ դուրս եկան, գոնյա մեկն էլ «խեղճ» չեղավ, որ հոր դարդին դարման աներ...

Ես սարսափեցա, լսելով հոր մի այսպիսի անգութ ցանկությունը, որով կամենում էր, որ իր գավակներից մեկը «խեղճ» լինեիր, այսինքն սուրբ աստվածածնի հրետավոր ուխտավորներից մեկը լինեիր, մարմնով այլանդակված, որ կարողանար «հոր դարդին դարման անել»...

Դու կուզեիր, որ մեկը «խեղճ» լիներ, կտրեցի ես մղսու խոսքը:

Ի՞նչպես չուզես, աղա: «Խեղճին» ամեն անգամ զանազան երկրներ պտտացնելիս, կտար ինձ ավելի քան հինգ հարյուր դուրուշն. դա բավական էր իմ տանը մի տարվա համար: Հիմա ի՞նչ բանի են պետք մեկելները, որ ողջ են, որ ձեռք և ոտք ունեն: Նրանցից խեղ (օգուտ) չկա...

Ի՞նչու ես դու ցանկանում, որ «խեղճը» անպատճառ քո որդիներից մեկը լիներ. այս վանքում խո շա՞տ կա, որին ուզենաս կարող ես տանել ման ածել և փող հավաքել:

Կարող եմ: Բայց դու կարծում ես, որ մեր հայր սուրբերն իրանց հոր հոգու համար կտա՞ն ինձ «խեղճին» ման ածելու: Չէ՛, եղբայր: Դրա համար նրանք կվերառնեն ավելի՛ քան թե ես կհավաքեի: Ինձ կմնար իմ չարչարանքը: Օրինակ քեզ, մղսի Հակոն այս տարի տարավ «խեղճերից» մեկին Վանա երկրում ման ածելու. նա բերեց հազար դուրուշից ավելի. բայց հարյուր դուրուշ չմնաց իր ձեռքում: Բայց երբ «խեղճն» իմ մսից և արյունից կլինի, այն ժամանակ վարդապետները չեն կարող պարպել իմ քսակը...

Այժմ հասկանալի էր ինձ մղսու ցանկությունը. նա կամենում էր շահվել իր «խեղճից», որպես իրան պատկանող սեփականությունից, և չէր ուզում վարձել վարդապետներից իր համար անօգտավետ պայմաններով: Թողյալ այդ, ես մղսի Թորոսի խոսքերի մեջ նկատում էի ոչ միայն բողոք դեպի վանական արքեպանների հարստահարությունը այլ մի դառն ատելություն դեպի նրանց սրբազան անձնավորությունը, որը չպետ՞ք է լիներ առանց իրական պատճառների:

Երևում է, վարդապետները քեզ հետ այնքան լավ չե՞ն, մղսի Թորոս :

Վարդապետներ՛ր... կրկնեց նա խորհրդական ձայնով: Ի՞նչ կասես, եղբայր, դրանք մարդիկ չեն, իստակ սև սատանաներ են... Դրանք այն մղսուն հաց կտան, որ նրանց ամեն ասածին պատասխանե՛ «հա՛»: Բայց մղսի Թորոսը մեկ դրուստ մարդ է, նա չէ կարող վատ բանին «հա՛» ասել...

Առհասարակ ես նկատում էի, որ մարդիկ այն ժամանակ միայն ջերմեռանդ են դեպի վանքերը և վանական արեղաները, երբ նրանցից հեռու են: Որի ընդհակառակն, ես տեսնում էի, ոտ վանքերին մերձավոր ժողովուրդը չափազանց զգված էր նրանցից: Ի՞նչ էր դրա պատճառը, ես չգիտեի. միայն երևում էր նրանց մեջ մինչև անգամ թերահավատություն այն սրբազան տեղերի մասին, որոնք նվիրական էին ամեն մի հայի համար: Շատ անգամ մի գործարանի կառավարչի վատությանը ծնուցանում է հաճախորդների մեջ ատելություն դեպի նույնիսկ գործարանի հիմնարկությունը : Արդյոք այս օրինակը չէ՞ր վերաբերում և մեր արեղաներին և մեր վանքերին:

Ես երեխայությունից ունեի փոքրիկ խորամտնկություն, սատանայի պես մտնել մարդու դամարում, և որպես ասում են, նրա ուղեղը թափ տալ: Լսելով մղղսի Թորոսի վերջին խոսքերը, թե վարդապետները այն ժամանակ միայն վարձատրում են վանքի սպասավորներին, երբ նրանց կամքին հլու ծառաներ են դառնում, որոնք նրանց յուրաքանչյուր խոսքին, որքան և վատ լիներ նա, կպատասխանեն՝ «այո՛», ես սկսեցի ավելի հետաքրքիր լինել, թե ի՞նչ էր պատճառ ավել մղղսու դժգոհությանը: Նա թեև խիստ դժվարությամբ, այսուամենայնիվ պատմեց.

Մենք երկու եղբայրներ էինք. իմ պստիկ եղբայրը պսակվեց, մի ամիս չանցավ, մեռավ : Նրա հարսը մնաց տանը այրի: Մեկ օր մեր Կարապետ հայր սուրբն ինձ կանչեց իր մոտ, ասաց՝ «Մղղսի Թորոս, քո եղբոր կնիկը ի՞նչ կանե տանը»: Ես պատասխանեցի, հայր սուրբ, ծառա եմ աջիդ, ի՞նչ պետք է անե, իմ երեխեքին շորեր կկարե, կկարկտե, թոնիր կվառե, հա՛, այդպես տան բաներ կանե: Իմ կնիկը հիվանդ է, իմ երեխեքը նա կպահե: Վարդապետն ասաց. «Այդ բաներից քեզ ի՞նչ խեղ, դու քո եղբոր կնիկն ուղարկիր, թող գա վանքի ոչխարները կթե, այս գործից քեզ համար շատ շահմունք կլինի. եղից, պանրից, բուրդից իր համար «քալաֆուր» կանե: Քեզ էլ սուրբ սքանչելագործի մասունքը կտամ, կերթաս Թաբրիզու կողմերը, կպտտես»: Ես ուրախացա, այն ժամանակ մի քանի հարյուր դուրուշ պարտք ունեի, մտածեցի, հա՛, աստված ողորմաց, պարտքերս կտամ: Մեկ էլ միտք արի՛ լա՛վ, իմ եղբոր կնիկը մեկ ամսվա շահել հարս է, հալա իր մեռելի սևի մեջն է, ես ի՞նչպես թողնեմ, որ նա գնա վանքի ոչխարները կթե: Կասես թե, սատանան ինձ խելքից հանեց, ասեցի՝ ի՞նչ կա, մեր մղղսիների

շատերի կնիկներն, հարսները վանքին ծառայություն կանեն, միաբանների համար հաց կթխեն, նրանց շորերը կլվան, կկարկատեն, վանքի պանիրը կմակարդեն, յուղ կհանեն, բուրդը կմանեն, ի՞նչ գլուխդ ցավեցնեմ վանքի համար տանտիկնություն կանեն: Ու այն կնիկների տղամարդիկն ավելի պատիվ ունեն հայր-սուրբերի մոտ. լավ ուտում են, լավ խմում են, լավ հագնում են: Ինչո՞ւ մղղսի Թորոսը նրանցից պակաս մնա: Ես Կարապետ հայր-սուրբի հրամանը կատարեցի. իմ եղբոր կնիկը գնաց վանքի ոչխարները կթելու, ես էլ առա սուրբ սքանչելագործի մասունքը, գնացի դեպի Թաբրիզու երկիրը: Իմ ժողովարարությունը քաշեց ավելի քան կես տարի: Երբ դարձա տուն, տեսնեմ հարսը չկա : Ո՞ր է մեր հարսը, հարցնում եմ իմ կնկանից : Նա պատմեց, թե՛ «հարսն ամեն օր կգանգատվեր, չէր ուզի վանքը գնալ, հայր սուրբը մարդ կուղարկեր, կտաներ: Հայր սուրբը կասեր՝ «քեզ մղղսի Թորոսն է տվել, որ վանքի ոչխարները կթես, դու քո խզմաթ պետք է կատարես, մինչև նրա գալը»: Մեկ օր տեսանք՝ հարսը չկա, արևը մտավ, գիշերն անցավ, նա տուն չեկավ: Առավոտյան գնացինք սարը պտռեցինք, ձորը պտռեցինք, չկա ու չկա: Ո՞րտեղ կորավ, աստվա՛ծ: Գնացինք ծովի ափը. այնտեղ տեսանք հարսի մարմինը ծովի դալդաները գցել էին դուրս. նա խեղդված էր... Մորեն ոչ այնքան հեռու ընկած էր մի նորածին տղա, որին դաշտի գազանները պատռեր էին»...

Մղղսին ձեռքը տարավ դեպի երեսը, ինձ երևաց, որ նա սրբեց աչքերի արտասուքը, և ապա ձեռքը մեկնեց դեպի բլուրի ստորոտը, ասելով.

Այստեղ են սալմաստեցի ուխտավորները:

Ես բաժանվեցա, ինձ հետ տանելով նրա պատմության տխուր տպավորությունը...

ԼԴ

ԿՐԿԻՆ ՀԱՆԴԻՊՈՒՄ

Մեծ եղավ իմ ուրախությունը, երբ սալմաստեցի ուխտավորների թվում գտա իմ մորը և քույրերիս: Նրանք եկել էին իմ քեռի Պետրոսի հետ, որը իր ընտանիքով նույնպես ուխտ էր եկած: Մորս վրանը կազմված էր քեռուս վրանին կից: Իմ

հայրենակիցներից մեկը ինձ այնտեղ տարավ:

Մինչև այնօր երբեք չէր պատահել ինձ այնպես ջերմ կերպով զգալ մայրական սերը և քրոջ սրտի գորովական քնքշությունը, որպես այն ընկերացի, երբ ես գտա իմ մորը և քույրերիս: Սկզբում նրանք մնացին բոլորովին ապշած, խոսք չէին գտնում խոսելու, և իրանց կարոտությունը հայտնում էին համբույրներով, գրկախառնությամբ և արտասուքով: Ես էլ չկարողացա պահել իմ սրտի զեղմունքը, և իմ աչքերում հայտնվեցավ արտասուք:

Փա՛ռք քեզ, աստված, շնեռա և կրկին տեսա որդուս... քեզ մատաղ, բալաս... Ի՛նչպես դու թողեցիր մեզ, իմ աչքի լույս... ես ո՞վ ունեմ բացի քեզանից, Ֆարհատ ջան, դու որ չլինես, ինձ թող տանեն ողջ-ողջ գերեզմանը դնեն... Ի՞նչ էի արել քեզ, Ֆարհատ ջան, ինչո՞ւ հեռացար մեզանից...

Այսպես մրմնջում էր մայրս, մերթ ուրախանալով և մերթ լալով, իսկ քույրերս, Մարիամը և Մագթաղը չէին ուզում ինձ բաց թողնել իրանց գրկից:

Մայրս եկած էր ուխտ, որպես հիշեցի, իմ քեռի Պետրոսի ընտանիքի հետ: Այդ մարդն իմ հոգևոր հայրն էր, միևնույն ժամանակ մեր թաղի տանուտերը: Քեռի Պետրոսը Սալմաստի մեջ համարվում էր շատ փորձված, խոհեմ և խելացի մարդ. նա նշանավոր էր իր երկար ճանապարհորդություններով զանազան երկրներում:

Ո՞ւմ հետ ես եկել, Ֆարհատ, – հարցրուց մայրս: Դու ի՞նչ գիտեիր, որ մենք այստեղ ենք:

Ես պատասխանեցի, թե եկած եմ որսորդ Ավոյի ընտանիքի հետ, հայտնեցի՝ թե ովքեր են նրանցից եկածները: Մարիամը և Մագթաղը շատ ուրախացան, երբ լսեցին, թե Մարոն էլ ուխտավորների թվումն է:

Ֆարհատ ջան, տար մեզ տեսնենք Մարոյին, ասաց Մարիամը:

Դու խո կթողնե՞ս, մայրիկ, գնանք Մարոյին տեսնենք, ավելցրուց Մագթաղը:

Ես առաջարկեցի և մորս գալ ծերունի որսորդի ընտանիքի վրանը և նրանց հետ միասին լինել մինչև տոնախմբության վերջը: Մայրս պատասխանեց, թե անհարմար կլիներ քեռի Պետրոսի ընտանիքից բաժանվել, գուցե կվիրավորվեին նրանք: Բայց երեխեքը, որ ցանկանում էին Մարոյին տեսնել, կարող էին գնալ, միայն պետք է գիշերը շնան նրանց մոտ, այլ շուտով վերադառնան. իսկ ինքը առավոտյան պատարագից հետո կգա Խաթունին և Հասոյի նշանածին տեսնելու: Եվ ավելցրուց, թե ինքը միշտ գոհ է եղել ծերունի որսորդից, և համարում է որսորդին շատ բարի մարդ. և նա փոքր ինչ հանգիստ էր իմ մասին նրանով միայն, որ գիտեր, թե ես գտնվում եմ որսորդի տանը:

Դու ո՞րտեղից գիտեիր, մայրիկ:

Ինքը որսորդը մարդ էր ուղարկել ինձ մոտ, քո մասին իմացում տալու:

Եվ դու գիտե՞ս, թե ինչպես հայտնվեցա ես այնտեղ:

Կարո՞նք եզ տարավ: Ես բոլորը գիտեմ...

Վերջին խոսքը արտասանելու միջոցին մորս ձայնը դողաց: Չգիտեմ ինչո՞ւ Կարոյի անունը նրան վրդովմունք պատճառեց:

Կարո՞ն շատ լավ տղա է, մայրիկ:

Լավ է, բայց... Թող մնա, ես հետո կխոսեմ նրա մասին...

Հայտնվեցա՛վ փախստականը, լսելի եղավ քեռի Պետրոսի որոտացող ձայնը, որ նույն միջոցին ներս մտավ մորս վրանը, ուր նստած էինք մենք:

Ես կանգնեցա, և պահպանելով այն ժամանակի քաղաքավարության ձևը, համբուրեցի քեռու ձեռքը: Նա համբուրեց իմ ճակատը և նստեցրուց իր մոտ:

Քեռի Պետրոսը գտնվում էր իր հոգու խիստ ուրախ տրամադրության մեջ. ինձ երևաց, որ նա փոքր-ինչ հարբած էր: Նա տարել էր իր գերդաստանը ման ածելու և դառնում էր զբոսանքից: Նա դարձավ դեպի ինձ այսպիսի անկապ խոսքերով.

Ի՞նչ ես շինում դու, լա՛վ ես, ի՞նչ է անում հին աղվեսը... մարդիկ այստեղ հոգու համար են գործում, իսկ «նա» այնտեղ եգիպտացիների իշխանի մոտ, աստված ոչ գիտե, ի՞նչ սատանայական որոգայթներ է լարում... և իր «ճտերին» երկրի զանազան կողմերն է ուղարկում... Ինչի՞ համար, ի՞նչ դուրս կգա այս հիմարություններից... Եվ դու, քամի փշող ընկեր, լա՛վ տեղն ընկար, ինչպես մուկը մկնորսակի մեջ...

Ինձ պարզ հասկանալի էր, թե քեռի Պետրոսի հեզնական ակնարկություններն ունեւ էին վերաբերում: Նա խոսում էր որսորդ Ավոյի և նրա հյուրերի՝ իմ ընկերների մասին: Բայց ո՞րտեղից գիտեր նա, թե որսորդը կամ նրա խոսքով՝ «հին աղվեսը» գնացել էր եգիպտացիների իշխանի մոտ. այդ մի գաղտնիք էր, որ ես նույնպես չէի կարող իմանալ, եթե Կարոյի նամակն իմ ձեռքը չընկներ: Եվ ո՞րտեղից հայտնի էր նրան, թե ծերունի որսորդի «ճտերը», այսինքն՝ Կարոն իր ընկերների հետ, գնացել էին զանազան կողմեր: Եվ ի՞նչ կասկածավոր մի բան կար նրանց վարմունքի մեջ, որը, որպես երևում էր, ընդդեմ էր քեռի Պետրոսի համակրությանը: Այս հարցերն ինձ համար բոլորովին հանելուկներ էին: Այնուամենայնիվ, ինձ խիստ անհաճո երևեցավ քեռի Պետրոսի արհամարհական խոսքերն այն մարդկանց մասին, որոնց ես շատ պատվում էի: Ես ուզեցի, որպես ասում են՝ նրա բերնի համը տալ, բայց այն միջոցին ներս մտավ վանքի աբեղաներից մեկը: Դա Կարապետ հայր սուրբն էր, այն վարդապետը, որ այնպես անխիղճ կերպով անբախտացրել էր մղոսի Թորոսի հարսին, և երկու թշվառ զոհերի մահվան պատճառ էր դարձել...

Մարիամը և Մագթաղը վաղուց ինձ աչքով լուռ նշաններ էին անում, որ շուտ վերջացնեմ քեռի Պետրոսի հետ: Նրանք շատ ուրախացան, որ աբեղայի հայտնվելն ընդհատեց մեր խոսակցությունը, և ես դուրս եկա վրանից:

Դու էլի կգա՞ս մեր մոտ, Ֆարիատ, հարցրուց քեռի Պետրոսը:

Իհարկե, պատասխանեցի ես:

Լավ, գնա:

Աբեղան և քեռի Պետրոսը նստեցան միմյանց շատ մոտ և մեզ բոլորովին անլսելի ձայնով խոսում էին:

Մայրս նույնպես վրանից դուրս եկավ ինձ հետ: Նա ասաց, թե շատ կցանկանար, որ ես նրա մոտ մնայի, բայց որովհետև ծերունի որսորդի ընտանիքը եկած են առանց տղամարդի, չէ ուզում ինձ բաժանել նրանցից, միայն ցանկանում է, որ ես գոնյա ցերեկներն անցուցանեմ նրա մոտ, իսկ գիշերները Մարոյի և Մարգարիտի մոտ մնամ, չիցե թե նրանց մի վտանգ պատահի որովհետև ուխտավորների մեջ շատ անկարգություններ էին լինում:

Բայց թող քույրերս այս գիշեր մնան ինձ մոտ, խընդրեցի մորիցս:

Հա՛, մայրիկ, մենք կմնանք Մարոյի մոտ, ասաց Մարիամը:

Լավ, մնացեք, ասաց մայրս, և կրկին ինձ համբուրելով, ճանապարհ դրեց:

Երբ փոքր-ինչ հեռացանք սալմաստեցի ուխտավորների իջեվանից, ես քույրերիցս հարցրի, թե մեր քաղաքացիներից ո՞վքեր են եկած:

ԲՆրանք հայտնեցին մի քանի անուններ, իսկ Մարիամը ավելացրուց.

Գիտե՞ս, Ֆարիատ, Սոնան էլ եկել է մեզ հետ. նրա հայրն էլ, եղբայրն էլ եկել են: Հիմա ի՞նչ կասի, երբ որ տերտերը քեզ կտեսնե:

Ինչ պետք է ասի, պատասխանեց Մագթաղը ծիծաղելով: Կբո՞նե ականջներիցը ձիգ կտա ու կասե՛ Ֆարիատ, ինչո՞ւ փախար վարժարանից:

Նա չէ կարող, հիմա ես նրա ականջներից ձիգ կտամ, պատասխանեցի ես:

Վա՛յ, մեղք չէ՞, ախար նա տերտեր է :

Ֆարիատը հանաք է անում, խոսեց Մարիամը:

Սոնան գիտե՞, որ այստեղ եմ, հարցրի ես:

Նա չէ իմանում, նա այսօր առավոտյան ինձ ասում էր՝ «Էրնե՛կ Ֆարհատն այստեղ լինե՛ր» Նա շատ ուզում էր քեզ տեսնել: Ինչո՞ւ էր ուզում, Ֆարհատ, հարցրուց Մարիամը:

Չեմ իմանում... Բայց ո՞րտեղ են վեր եկել նրանք:

-Չտեսա՞ր դու, նրանց չադրը կպած էր մերին: Նրանք էլ քեզ չտեսան, չեն իմանում, ուր էին գնացել, այնտեղ չէին, ասաց Մարիամը:

Քույրերս պատմեցին մեր քաղաքից մի քանի նորություններ, որոնց թվում հայտնեցին և վարժապետիս կնոջ՝ ողորմելի Գյուլ-Չհանի մահը: Ես մի կողմից ուրախացա, որ խեղճ կինը ազատվեցավ իր տանջանքներից, որով չարչարվում էր նա այնքան շատ տարիներ, խիստ հագիվ բաժանվելով հիվանդության մահճից: Բայց ինձ վրա խիստ տխուր տպավորություն գործեց, երբ Մագթաղը ասաց, թե մեր քաղաքում այնպես լուր էր տարածվել, իբր թե տերտերակնոջ մահվան պատճառն եղել է տեր հոր սաստիկ ծեծը, որին արժանացրել էր քահանան իր կնոջը նրա մահվանց մի քանի օր առաջ: Ես առանց երկբայության հավատացի, մտաբերելով, թե ո՞րպես բարբարոսաբար ծեծում էր նա ինձ և իմ ընկերներին: Եվ մի այսպիսի մարդը, որպես վարժապետ և քահանա, առաջնորդում էր մի ամբողջ քաղաքի ուխտավորներին դեպի աստուծո մոր տաճարի երկրպագությունը...

Որպես իմացա քույրերիցս, տեր Թողիկը, բացի Սոնայից, բերել էր իր հետ և իր որդի Ստեփանին: Խեղճ տղայի խեչացնորությունը, վերջին օրերում ավելի սաստկացած լինելով, հայրը բերել էր նրան սուրբ աստվածածնի վանքը այն մտքով, որ թողնե Ստեփանին մնալու վանքի «խեղճերի» մեջ, այնտեղ բժշկվելու համար: Նա այժմ համարում էր Ստեփանի խելացնորությունը տիրամոր պատիժներից մեկը: Որքան ճիշտ էր այդ կարծիքը, ես չգիտեի, բայց ես գիտեի մի բան, թե ո՞րպես Ստեփանի հայրը չարաչար կերպով վարվում էր նրա հետ, ո՞րպես նրա երեխայության ժամանակ, իբրև պատիժ, կախ էր տվել խեղճ տղային ջրի հորի մեջ, նա մնացել էր այնտեղ կես ժամ, և այնուհետև Ստեփանի խելքը տեղը չեկավ. նա միշտ ցնորվում էր, երբ ջուր կամ հոր էր տեսնում...: Այս ես գիտեի...

Ես շատ ուրախ էի, որ գնալով մորս մոտ, քեռի Պետրոսի վրանը, չհանդիպեցա վարժապետիս: Ինձ խիստ անտանելի էր մյուս անգամ տեսնել այն մարդու երեսը, որը այնքան դառն ցավերի պատճառ էր եղել ինձ:

Հասնելով մեր վրանը, գտանք պառավ Խաթունին և Մարգարիտին քնած. Մարոն արթուն նստած սպասում էր ինձ:

Ես չեմ կարող նկարագրել այն ուրախությունը, որով Մարոն հանդիպեց իր երեխայության երկու ընկերուհիներին, նրանց միմյանց հետ փաթաթվելը, նրանց պարզ ու անմեղ սրտերի արտահեղությունը, նրանց անկեղծ շրթունքների մրմունջը բարձր է գրչի գորությունից. այդ միայն պետք է տեսնել և զգալ:

Հայկական աղջկա սրտի մեջ կա մի բան, կատարյալ հրեշտակային, որ մնում է միշտ անհասկանալի հասարակ մահկանացուների համար: Նա այնպես մաքուր և սրբազան է, որպես մի անարատ աստվածություն. նա արտափայլում է իր ջերմ լուսով, նա բուրբուն է իր անուշ հոտավետությամբ, բայց նա միշտ մնում է անշոշափելի...